

Arrest

nr. 150 193 van 30 juli 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X
 2. X
 3. X
 4. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 22 mei 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie van 31 maart 2014, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissingen van 31 maart 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De eerste drie bestreden beslissingen werden ter kennis gebracht op 22 april 2014, de vierde bestreden beslissing op 25 april 2014.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de tweede verzoekende partij, bijgestaan door advocaat F. HASOYAN, die tevens verschijnt voor de andere verzoekende partijen en van advocaat S. BOUMAHDI, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 oktober 2009 dienden verzoekers een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 20 augustus 2010 nam het Commissariaat-eneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna verkort het CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dienden verzoekers een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Op 16 december 2010 verwierp de Raad bij arrest nr. 53 258 het beroep tegen deze weigeringsbeslissing.

Op 27 januari 2010 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 24 september 2010 adviseerde de arts-adviseur dat er vanuit medisch oogpunt geen bezwaar was tegen een terugkeer naar het herkomstland.

Op 4 oktober 2010 verklaarde de gemachtigde de aanvraag van 27 januari 2010 op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond. Tegen deze beslissing dienden verzoekers een beroep in bij de Raad.

Op 16 februari 2011 verwierp de Raad bij arrest nr. 55 944 het beroep ingesteld tegen de beslissing van 4 oktober 2010.

Op 28 december 2010 dienden verzoekers opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 27 mei 2011 nam de gemachtigde de beslissing waarbij verzoekers op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werden gemachtigd tot een tijdelijk verblijf van 1 jaar.

Op 4 juli 2012 verlengde de gemachtigde de verblijfsmachtiging van verzoekers op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet met een jaar.

Op 7 mei 2013 vroegen verzoekers opnieuw de verlenging van de verblijfsmachtiging aan.

Op 12 juni 2013 bracht de arts-adviseur hierover een medisch advies uit.

Op 13 juni 2013 nam de gemachtigde de beslissing, steunend op dit medisch advies, dat aan dit verzoek tot verblijfsverlenging geen gunstig gevolg kan worden gegeven en dat het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister niet langer mag worden verlengd. Tegen deze beslissing stelde eerste verzoekster beroep in bij de Raad, gekend onder het rolnummer 132 672.

Op 24 juni 2013 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 2 juli 2013 ontvingen verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

Op 31 maart 2014 nam de gemachtigde de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard.

Dit is thans de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 24.06.2013 werd ingediend door :

M., I. + Echtgenoot:

M., Z. (...) + Kinderen:

M, P. (...)

M.,G. (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van

de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkenen verwijzen naar de ernstige psychische en fysieke aandoeningen van verzoekster en beroepen zich in dit verband op artikel 3 EVRM en artikel 1 van het verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of onterende behandeling. De wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen, en de rapporten waar ze naar verwijzen over het lot van geesteszieken in Armenië vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kunnen in dit verzoek aan de medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven.

Betrokkenen stellen dat zij bij terugkeer naar hun land van herkomst, een trauma zullen oplopen. Aangezien ze geen bewijzen voorleggen om dit aan te tonen, hebben we dit argument niet in hun voordeel weerhouden.

De wet van 22.12.1999 was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van 9bis van de wet van 1980.

Er is geen Belgische diplomatieke post in Armenië. Betrokkenen tonen evenwel niet aan dat ze niet kunnen reizen naar de bevoegde diplomatieke post in Moskou.

Artikel 8 EVRM is hier niet van toepassing daar ze niet aantonen dat er nog andere familieleden van hen in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM.

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan is geen buitengewone omstandigheid. Ze tonen namelijk niet aan dat deze niet in hun land van herkomst naar school kunnen gaan. Evenmin tonen ze aan dat het Internationale Kinderrechten verdrag geschonden wordt als zij moeten terugkeren naar Armenië.

De elementen van integratie (dat betrokkenen sinds 2009 in België verblijven en verschillende procedures hebben doorlopen, in het bezit zijn geweest van een A-kaart, Nederlands hebben geleerd, werkwilbig zijn, sociale banden hebben en verschillende integratiebewijzen voorleggen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Op 31 maart 2014 nam de gemachtigde tevens de beslissing tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) aan eerste, tweede en derde verzoeker.

Dit zijn thans respectievelijk de tweede, derde en vierde bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

Tweede bestreden beslissing:

"Bevel om het grondgebied te verlaten

Mevrouw:

M.,I. (...)

en haar kind, M.,G. (...),

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

binnen 7 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op basis van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

Derde bestreden beslissing:

“De heer:

M.,Z. (...),

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op basis van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

Vierde bestreden beslissing:

“Mevrouw:

Naam, voornaam: M.,P.

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op basis van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1 Ambtshalve dient de Raad na te gaan of alle verzoekers over de rechtens vereiste hoedanigheid en procesbekwaamheid beschikten bij het indienen van hun beroep. Meer bepaald stelt zich de vraag of vierde verzoeker, M.G, geboren op (...) 1996, bij het indienen van zijn beroep op 22 mei 2014 over de vereiste hoedanigheid en procesbekwaamheid beschikte.

Niettegenstaande in ons rechtstelsel een minderjarige als handelingsonbekwaam wordt beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat een minderjarige vertegenwoordigd dient te zijn door zijn vader, zijn moeder of zijn voogd om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt op deze algemene regel een uitzondering aanvaard, met name

wanneer het een minderjarige betreft die geen *infans* meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden. *In casu* bestaat er geen twijfel over het feit dat het beroep ingesteld door vierde verzoeker betrekking heeft op rechten die aan zijn persoon zijn verbonden. De vraag stelt zich of vierde verzoeker over voldoende onderscheidingsvermogen beschikte om zelf zijn beroep in te dienen. Gezien de leeftijd van vierde verzoeker ten tijde van het instellen van zijn beroep, met name op enkele dagen na 18 jaar, is de Raad van oordeel dat vierde verzoeker over voldoende onderscheidingsvermogen beschikte om op ontvankelijke wijze een beroep bij de Raad in te dienen.

3.2 In de nota met opmerkingen werpt verweerder op dat verzoekers geen middelen ontwikkelen gericht tegen de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten, zodat het beroep onontvankelijk is voor zover het is gericht tegen deze bevelen.

Uit de bewoordingen van het verzoekschrift en de toegevoegde stukken blijkt dat verzoekers eigenlijk vier beslissingen aanvechten, met name de beslissing van de gemachtigde waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard en de beslissingen tot afgifte van drie bevelen om het grondgebied te verlaten.

Ter zitting hiernaar gevraagd bevestigen verzoekers echter geen middelen aan te voeren tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten, maar zij menen dat indien de eerste bestreden beslissing wordt vernietigd eveneens de bestreden bevelen zouden moeten vernietigd worden. Deze redenering kan de Raad niet volgen. Indien de Raad de eerste bestreden beslissing zou vernietigen, zou dit enkel betekenen dat verzoekers terugvallen op een hangende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Een dergelijke hangende aanvraag opent geen verblijfsrecht, zodat de gemachtigde zuiver omwille van de reden van een eventuele hangende aanvraag niet is verhinderd om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

Het beroep is onontvankelijk voor zover het is gericht tegen de tweede, derde en vierde bestreden beslissing.

3.3. In de nota met opmerkingen werpt verweerder eveneens een gebrek aan samenhang op tussen de eerste bestreden beslissing en de drie bestreden bevelen. Hij meent eveneens daarom dat het beroep enkel onontvankelijk is betreffende de eerste bestreden beslissing. Nu de Raad onder 3.2. reeds heeft vastgesteld dat het beroep onontvankelijk is tegen de bestreden bevelen, hoeft hieromtrent geen verdere uitspraak.

4. Onderzoek van het beroep

Verzoekers voeren in een eerste en tweede middel, waarvan de Raad het gepast acht ze samen te behandelen, de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Zij lichten deze middelen toe als volgt:

Met betrekking tot het eerste middel:

“Verwerende partij heeft verzoekers hun aanvraag overeenkomstig art. 9bis VrW onontvankelijk verklaard wegens het ontberen van uitzonderlijke omstandigheden.

Dat normalerwijze de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst (art. 9 Vw.).

Dat de Vreemdelingenwet hierop echter een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

Dat het begrip “buitengewone omstandigheden” echter nergens omschreven is in de wet zodanig dat de bevoegdheid van de Minister louter discretionair is.

Dat ook de voorbereidende werken niet duidelijk maken wat onder “buitengewone omstandigheden” moet worden begrepen doch dat in elk geval de nadruk gelegd wordt op “humanitaire redenen”.

Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 bepaalde dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998, R.v.St., 1998,69).

Op dat punt bepaalt trouwens de omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van artikel 9 lid 3 Vreemdelingenwet dat : "De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen" (RvV 5616, RvV 9628, RvV 10087, RvV 10047).

"Buitengewoon" betekent niet dat het "onmogelijk" is om in het buitenland de aanvraag tot verblijf in te dienen, het is voldoende dat het "bijzonder moeilijk" is dit te doen; in de Franse wettekst is er overigens sprake van omstandigheden die "exceptionnelles" zijn, wat synoniem is van "extraordinaires".

Bij de beoordeling van de vraag of de ingeroepen omstandigheden "buitengewoon" zijn, dient het evenredigheidsbeginsel toegepast te worden. Er weze benadrukt dat alles kan ingeroepen worden als buitengewone omstandigheid, voor zover het beantwoordt aan de voornoemde algemene begripsomschrijving.

Verzoekers zijn de mening toegedaan dat verwerende partij haar beslissing onvoldoende gemotiveerd heeft en dat verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met de concrete situatie van verzoekers en de door hen naar voren gebrachte elementen in hun verzoek tot verblijf conform art. 9bis vrw. dd. 24/06/2013.

DAT TEN EERSTE dient te worden opgemerkt dat verzoekers benevens een asielprocedure in het Rijk dewelke al reeds een einde heeft getroffen, tevens diverse verblijfsprocedures ex art. 9ter VrW hebben geactiveerd op basis van de ernstige medische aandoeningen in hoofde van verzoekster. Verzoekers hebben zich derhalve in hun verzoek tot verblijf ex art. 9bis vrw. Zich voornamelijk gestoeld op 1.2. van de regularisatiecriteria dd. 19/07/2009.

"Immers:

1. "Vreemdelingen met een onredelijk lange asielprocedure van 4 jaar (families met schoolgaande kinderen) of 5 jaar (alleenstaanden, andere families), waarbij procedure voor de Raad van State en/of een regularisatieprocedure volgend op een asielprocedure wordt meegerekend.

Deze situatie betreft de vreemdeling van wie de asielprocedure, aangevuld met de duur van het annulatieberoep tegen de beslissing van de asielinstanties bij de Raad van State en/of de procedure van onderzoek van de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in toepassing van het oude artikel 9, lid 3 en/of art. 9bis van de vreemdelingenwet, ingediend tijdens of na de asielprocedure, reeds minstens 5 jaar duurt of 5 jaar geduurd heeft, omdat de Raad van State (asielaanvraag) of de Dienst Vreemdelingenzaken (verblijfsaanvraag) binnen die periode geen beslissing genomen heeft.

Het annulatieberoep bij de Raad van State of de verblijfsaanvraag in toepassing van het oude artikel 9, lid 3 en/of art. 9bis van de vreemdelingenwet moet, hetzij nog hangende zijn, hetzij afgesloten zijn na 18 maart 2008 [datum van het regeerakkoord].

De verblijfsaanvraag op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet moet ingediend zijn voor 18 maart 2008.

De termijn van vijf jaar wordt teruggebracht op vier jaar voor de vreemdeling die één of meerdere kinderen ten laste heeft en onderhoudt, die regelmatig schoolliepen in het kleuter, lager, secundair en/of hoger onderwijs tijdens de duur van de asielprocedure en/ of tijdens de periode van verblijf volgend op de asielprocedure.

De termijn in het kader van een procedure artikel 9, lid 3 en/of art. 9bis vreemdelingenwet volgend op de asielprocedure (of op de asielprocedure en Raad van State procedure) wordt enkel meegerekend indien de aanvraag binnen de vijf maanden na de definitieve beslissing door de asielinstanties of de Raad van State werd ingediend.

De termijnen van vier of vijf jaar bevatten ook alle wettelijke termijnen voor het indienen van een beroep ten aanzien van een negatieve beslissing betreffende de asielaanvraag. De termijn tussen de datum van de betekening aan de betrokkene van de definitieve beslissing betreffende zijn asielaanvraag en deze waarop eventueel een aanvraag artikel 9,3 en/of art. 9bis vreemdelingenwet werd gedaan, wordt eveneens meegeteld, evenwel beperkt tot twee maanden. De derde paragraaf en de laatste paragraaf onder '1.1' zijn ook hier van toepassing."

"In de aangehaalde criterium voorziet de instructie daadwerkelijk dat een regularisatieprocedure onder bepaalde voorwaarden kan meegeteld worden. De instructie vermeldt daarbij *expressis verbis* procedures op basis van het oude artikel 9 lid 3 (d.w.z. zowel medische als humanitaire regularisatieprocedures), en procedures op basis van het huidige artikel 9bis vrw (humanitaire regularisaties). De 9ter procedure (die sinds 1/6/2007 de medische 9 lid 3 procedure vervangt) wordt daarbij niet expliciet vernoemd. Het vademecum spreekt over alle soorten "regularisatieprocedures". De 9ter procedure is ook een regularisatieprocedure en derhalve is er geen afdoende reden om een onderscheid te maken aangezien er geen aanzuigeffect van uitgaat....

Uit het AD kan er onstuitbaar worden geconcludeerd dat verzoekers tevens volkomen aan de instructie dd. 19.07.2009 betreffende punt 1.2. voldoen en hun verwijdering in strijd is met internationale mensenrechtenverdragen, in het bijzonder het EVRM die België rechtstreeks verbinden.

In het kader van de instructie van 19 juli 2009 wordt bepaald dat de aanvragen tot verblijfsmachtiging die aan bepaalde criteria voldoen, vermoed worden ontvankelijk én gegrond te zijn."

Verwerende partij heeft in haar bestreden beslissing ambtshalve de toepassing van punt 1.1. van de vernietigde regularisatiecriteria getoetst aan de concrete situatie van verzoekers en heeft de duur van hun asielprocedure als onvoldoende lang gecatalogiseerd om hen te regulariseren.

Dat verwerende partij van rechtswege melding maakt van de duur van de doorlopen asielprocedure van verzoekers betekent dat zij weze het expliciet of impliciet de inmiddels vernietigde criteria dd. 19/07/2009 nog steeds toepast.

Zoals hier voren vermeld, hebben verzoekers in hun verzoekschrift ex art. 9bis VrW zich hoofdzakelijk gebaseerd op punt 1.2. van de inmiddels vernietigde criteria dd. 19/07/2009.

Verzoekers doorliepen - blijkende uit het AD - diverse verblijfsrechtelijke procedures dewelke het fundament vormden om op 24/06/2013 een verzoek conform art. 9bis VrW - op basis van punt 1.2 van de regularisatiecriteria - in te stellen.

Ofschoon volgens het arrest van de Raad van State dd. 05.10.2011 de Dienst Vreemdelingenzaken en de staatssecretaris geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) mogen toevoegen aan artikel 9bis VrW. en dat eerstgenoemde en de staatssecretaris ten gronde een discretionaire bevoegdheid om regularisatie toe te staan of te weigeren bezitten - zij moeten hun appreciatiemogelijkheid behouden -, bevestigden nochtans zowel kabinet Mevr. M. De Block (de bevoegde staatssecretaris) als directie van Dienst Vreemdelingenzaken thans dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Dat de aanvragen tot verblijfsmachtiging die aan deze criteria zouden voldoen, vermoed worden ontvankelijk en gegrond te zijn. Dergelijke aanvragen impliceren daarenboven tegelijk het bewijs van de buitengewone omstandigheden en de gegrondheid van de aanvraag.

Er weze in het verlengde hiervan vermeld dat een weigering die de eigen intentieverklaring van verwerende partij helemaal negeert, onvoldoende gemotiveerd is (RvV 6445).

Er weze tevens benadrukt dat verzoekers zich benevens de lange procedures conform punt 1.2. van de instructie, het schoollopen van hun kind, tewerkstelling in het verleden en hun uitstekende integratie parallel in hun verzoek hadden opgenomen met ondersteuning van diverse stukken te dien einde.

"Dat ten zesde verzoekers hun kinderen alhier school lopen en een terugkeer het verlies van een school- of academiejaar zou impliceren."

Het verlies van een schooljaar of academiejaar voor de kinderen en voor studenten kan een uitzonderlijke omstandigheid uitmaken. Hiermede heeft verwerende partij tevens geen afdoende rekening mee gehouden in de bestreden beslissing.

Het louter verwijzen naar het gegeven dat verzoekers niet aantonen dat hun kind in het land van herkomst geen scholing kan worden bekomen volstaat niet rekening houdende met het feit dat verzoekers hun kinderen al quasi 5 jaar ononderbroken in België scholing volgen en een plotse terugkeer naar het land van herkomst met een schoolachterstand van 5 jaar zou onherstelbare nefaste effecten zou sorteren op de normale ontwikkeling van het kind.

Het is de plicht van verwerende partij om het integrale verzoekschrift, het administratief dossier en HAAR EIGEN PRAKTIJK in acht te nemen bij het nemen van de bestreden beslissing en alle gekende elementen moeten worden weergegeven en gemotiveerd worden, wat in casu volgens verzoekers niet gebeurd is temeer daar verzoekers volkomen aan diverse punten van de regularisatiecriteria voldoen.

Uit de initiële aanvraag blijkt overduidelijk dat verzoekers zich op de desbetreffende regularisatiecriteria beriepen.

De Raad van State heeft in het verlengde hiervan in het verleden duidelijk gesteld dat:

« considérant qu'en affirmant qu'elle n'est pas tenue d'appliquer les critères de la loi de 22.12.1999 relative à la régularisation de séjour de certaines catégories d'étrangers, la partie adverse commet une erreur de droit, que le large pouvoir d'appréciation qui lui confère l'article 9 alinéa 3 lui permet de ne pas ignorer lesdits critères, et en outre l'oblige à exprimer les motifs pour lesquels elle estime ne pas en tenir compte, lorsque comme l'espèce, la partie adverse en revendique l'application » (C.E. n° 105622 dd. 17.04.2002).

Verwerende partij stelt terecht dat deze criteria vernietigd zijn.

Deze instructie is weliswaar vernietigd door de Raad van State middels arrest van 9 december 2009 nr. 198.769, doch hebben DE BEVOEGDE STAATSSECRETARIS EN VERWERENDE PARTIJ DIVERSE KEREN PUBLIEKELIJK BELOOFD EN VERKLAARD DAT ZIJ DE CRITERIA VAN DE INSTRUCTIE TEN GRONDE ZULLEN BLIJVEN TOEPASSEN IN HET KADER VAN HUN DISCRETIONAIRE

BEVOEGDHEID EN ZULKS O.A. OP HUN WEBSITES OP 11 DECEMBER 2009, EN IN DE KAMER OP 17 DECEMBER 2009.

Verwerende partij mag bovendien geen aanvragen weigeren alleen omdat ze niet voldoen aan de criteria van de instructie. In zo'n geval zou de instructie onterecht worden toegepast als een bindende norm die voorwaarden toevoegt aan de wet (Raad van State 5 oktober 2011).

Verwerende partij moet met andere woorden elke 9bis aanvraag op zijn waarde beoordelen, ook als de criteria van de instructie niet voldaan zijn, wat in casu niet gebeurd is. De Raad van State schorste middels een arrest van 10 april 2006 (nr.157.452) een weigering van regularisatie waarbij de DVZ beweerde in het geheel niet gebonden te zijn door de verklaringen van de Minister over het regularisatiebeleid in geval van langdurige asielprocedure. De Raad van State oordeelde dat een dergelijke arbitraire houding en situatie van rechtsonzekerheid ontoelaatbaar is.

“De publieke mededelingen over de criteria van de instructie van 19 juli 2009 (op websites op 11 december 2009, en in de Kamer op 17 december 2009) zijn mogelijk een bron van een rechtsmiddel tegen de weigering van een aanvraag die lijkt te voldoen aan de criteria van de instructie. Onderstaande rechtsmiddelen zijn nog niet beoordeeld door de Raad van State. Ze zijn onderbouwd en uitgewerkt in een rechtsleerartikel in Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht 2013 nr. 3”5.

De loutere verwijzing naar het gegeven dat de instructie dd. 19/07/2009 vernietigd zijn door de Raad van State zonder nader te onderzoeken of verzoekers in aanmerking komen om te worden geregulariseerd conform punt 1.2. - temeer daar verwerende partij zelf melding maakt van de duur van de asielprocedure van verzoekers ingevolge toepassing van punt 1.1 van datzelfde criteria dd. 19.07.2009 en temeer daar verwerende partij zelf op 03/07/2013 nogmaals bevestigd heeft dat zij de criteria 1.1 en 1.2 van de instructie van 19 juli 2009 nog steeds toepast in het kader van zijn discretionaire appreciatiebevoegdheid - is onvolledig, onzorgvuldig, waardoor de motiveringsplicht en de evenredigheidsbeginsel worden miskend, temeer daar zij van rechtswege deze criteria heeft getoetst in het kader van punt 1.1. van voormelde criteria door te verwijzen naar hun korte duur inzake hun asielprocedure. Dit deel van de motivering kan derhalve bezwaarlijk worden weerhouden.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

DAT TEN TWEDE verzoekers zich daarenboven in de kwestieuze aanvraag gestoeld hebben op de medische redenen en risico's verbonden aan de onderbreking van de medische behandelingen in hoofde van verzoekster en haar ernstige psychische problemen nl.:

“Dat ten zevende verzoekster ernstig ziek is en derhalve op heden een nieuwe aanvraag cf. artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet zal instellen⁶ en zulks in analogie met het arrest van het Arbitragehof dd. 21.12.2005 bevinden verzoekers zich in de medische onmogelijkheid om terug te keren naar het land van herkomst, om reden dat aldaar geen adequate verzorging voorhanden is overeenkomstig artikel 8 van het E.V.R.M. !

Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 slaat het begrip “adequate behandeling” zowel op het voorhanden zijn in het land van herkomst van de nodige medische infrastructuur en van de geneesmiddelen als de mogelijkheid voor de betrokken vreemdeling om daar concreet toegang toe te hebben, gelet o.m. op zijn financiële middelen. Bij de beoordeling van de aanvraag moet de Dienst Vreemdelingenzaken rekening houden met een ingeroepen risico van onderbreking van de medische behandeling in België. De beschikbaarheid van medische zorgen in het land waar de aanvrager naartoe zou moeten, moet worden onderzocht in het licht van zijn/haar concrete medische situatie. Een verwijdering is niet geoorloofd wanneer een onderbreking van de behandeling die in België bezig is, ernstige en onomkeerbare gevolgen met zich mee zou brengen. Gelet op de reeds ondergane medische behandelingen en de in de toekomst geplande medische zorg en opvolging in hoofde van verzoekster zou de onderbreking van haar behandelingen zeer ernstige en onomkeerbare consequenties teweegbrengen.

Dat ten achtste verzoekers zware psychische problemen kennen en hiervoor in behandeling zijn.

Dat ten negende weze het nogmaals gewezen op de risico's verbonden aan de onderbreking van de medische behandelingen. “

Er is in het verleden herhaaldelijk door de rechtspraak bevestigd dat zware psychische problemen een buitengewone omstandigheid kunnen impliceren. Ingevolge het AD van verzoekster blijkt onstuitbaar dat verzoekster aan zeer ernstige fysieke en psychische aandoeningen lijdt waarvoor zij tot op heden opgevolgd en behandeld wordt. Verwerende partij beperkt zich in haar motivering enkel tot de vermelding van de datum waarop de procedures tot verblijf ex art. 9ter Vrw. ongegrond en/of onontvankelijk werden verklaard, zonder enige nadere analyse van het medisch dossier van verzoekster en/of haar psychische en fysieke capaciteit om eerst een reis te ondernemen naar Jerevan (Armenië) en vervolgens vanuit Jerevan naar Moskou of Sint- Petersburg (Rusland), gelet op het feit dat DHL geen originele stukken vanuit Armenië naar Moskou vervoert. Verzoekster mag bovendien geen enkele reis ondernemen wegens haar wankelende medische gesteldheid.

Aangezien dit aan de basis ligt van de erbarmelijke situatie waarin verzoekers thans vertoeven, had verwerende partij het medisch aspect (medische situatie) van verzoekster grondiger dienen te onderzoeken en te motiveren.

Een schending van de motiveringsplicht moet derhalve geconstateerd worden.

Verwerende partij dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en zulks op een afdoende wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in feite en in rechte evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. 'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

Verwerende partij heeft ten onrechte het verzoek art. 9bis vrw. onontvankelijk verklaard.

Dat het middel bijgevolg ernstig is en derhalve de bestreden beslissing vernietigd dient te worden.

DAT TEN DERDE verzoekende partij in haar verzoekschrift tevens heeft aangehaald dat zij wegens het vergevorderde stadium van hun integratie buitengewoon moeilijk is om terug te keren naar Armenië temeer daar hun kinderen al quasi 5 jaar ononderbroken naar school lopen in België.

Dat normalerwijze de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst (art. 9 Vw.).

Dat de Vreemdelingenwet hierop echter een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

Dat het begrip "buitengewone omstandigheden" echter nergens omschreven is in de wet zodanig dat de bevoegdheid van de Minister louter discretionair is.

Dat ook de voorbereidende werken niet duidelijk maken wat onder "buitengewone omstandigheden" moet worden begrepen doch dat in elk geval de nadruk gelegd wordt op "humanitaire redenen".

Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 bepaalde dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998, R.v.St., 1998,69).

Op dat punt bepaalt trouwens de omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van artikel 9 lid 3 Vreemdelingenwet dat : "De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen".

"Buitengewoon" betekent niet dat het "onmogelijk" is om in het buitenland de aanvraag tot verblijf in te dienen, het is voldoende dat het "bijzonder moeilijk" is dit te doen; in de Franse wettekst is er overigens sprake van omstandigheden die "exceptionnelles" zijn, wat synoniem is van "extraordinaires". Bij de beoordeling van de vraag of de ingeroepen omstandigheden "buitengewoon" zijn, dient het evenredigheidsbeginsel toegepast te worden.

In de bestreden beslissing wordt aangehaald dat verzoekers hun lang verblijf en hun uitstekende integratie in het Rijk niet als uitzonderlijke omstandigheden kunnen worden weerhouden.

In casu wordt in de bestreden beslissing geen afdoende motivering geschetst waarom de aangehaalde elementen zoals o.a. de uitstekende integratie van verzoekers - schoolgang van het kind - werkbereidheid en tewerkstelling in het verleden door verzoekers - legaal verblijf van quasi 5 jaar in België - afwezigheid van een diplomatieke Belgische post in Armenië - de ernstige medische situatie van verzoekster - hun langdurige procedures in het Rijk conform punt 1.2. van de regularisatiecriteria geen uitzonderlijke omstandigheid kunnen rechtvaardigen, aangezien in de bestreden beslissing voormelde elementen in hoofde van verzoekers niet betwist worden, doch men eerder louter verwijst dat deze elementen niet als uitzonderlijke omstandigheden kunnen gelden zonder duidelijk en afdoende aan te geven waarom al deze elementen geen uitzonderlijke omstandigheid kunnen impliceren.

Dit deel van de motivering kan tevens niet als afdoende worden beschouwd en schendt derhalve de motiveringsplicht.

DAT TEN VIERDE verzoekers in hun verzoekschrift gestipuleerd hebben dat in het land van herkomst geen diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is.

“Dat ten tiende in het land van herkomst - i.e. Armenië - geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is, met dien verstande dat het bestaan van bijzondere omstandigheden aanvaard dient te worden.

Dat ten elfde het daadwerkelijk onmogelijk en onverantwoord is om de aanvraag te doen vanuit het thuisland aangezien verzoekers hun minderjarige kind geen nationale Armeense paspoort bezit en een terugkeer derhalve niet mogelijk is, temeer daar verzoekers hun zoon in Armenië zal terechtstaan voor desertie.

Dat het derhalve onmogelijk is om naar Jerevan en/of Moskou te reizen om aldaar de nodige aanvragen te doen.

Wanneer de onmogelijkheid tot terugkeer bestaat in hoofde van één van de gezinsleden, mag worden aangenomen dat ook voor de andere gezinsleden hiermede een onmogelijkheid tot terugkeer ontstaat, quod certa est.”

Het ontberen van een Belgisch Consulaat in het land van herkomst - in casu Armenië - kan een buitengewone omstandigheid impliceren.

Verwerende partij stelt klakkeloos dat verzoekers zich naar Moskou of Sint-Petersburg (Rusland) kunnen begeven om aldaar een aanvraag ex art. 9bis vrw. te activeren en onderzoekt niet nader of verzoekers zich wettig naar Rusland kunnen begeven alwaar de Belgische consulaat gevestigd is om aldaar de kwestieuze aanvraag te activeren.

Het louter melden dat alle Armeense burger zich makkelijk naar de Belgische Ambassade/Consulaat in Moskou of Sint-Petersburg te Rusland kunnen begeven zonder een nadere analyse van verzoekers hun concrete gezinssituatie en medische toestand is niet afdoende.

De motivering vanwege verwerende partij dat verzoekers niet aantonen dat zij geen Armeense paspoort voor hun zoon kunnen bemachtigen vanwege de Armeense Ambassade is een gebrek aan kennis en onderzoek gevoerd door verwerende partij. Verzoekers hebben de eer te melden dat zolang een Armeense Staatburger zijn legerplicht niet heeft voldaan in Armenië, de persoon in kwestie geen enkele vorm van paspoort/reisdocument kan bekomen vanwege de Armeense Ambassade te Brussel. Verzoekers verwijzen naar de website <http://www.armembassy.be> en naar een gelijkaardig document vanwege de Armeense Ambassade inzake de niet verkrijging van een Armeens paspoort ingevolge het niet vervullen van de verplichte legerplicht.

Verwerende partij heeft dit gegeven niet nader onderzocht in de bestreden beslissing. Dit deel van de motivering kan derhalve bezwaarlijk worden weerhouden. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.”

Met betrekking tot het tweede middel:

“Het evenredigheidsbeginsel impliceert dat de overheid ervoor moet zorgen dat de lasten en/of de nadelige gevolgen van een overheidsbesluit voor een burger niet zwaarder is dan het algemeen belang van het besluit. Het is een maatstaf ter beoordeling van de wijze waarop een overheid haar bevoegdheid gebruikt tot verwezenlijking van een algemeen belang dat per hypothese conflicteert met andere beschermenswaardige algemene of private belangen. Dit beginsel ziet op het resultaat van de door de overheid door te voeren belangenafweging.

In de rechtsleer is er terecht op gewezen dat de toetsing aan het evenredigheidsbeginsel qua intensiteit moet verschillen al naargelang een norm dan wel een individuele overheidshandeling er het voorwerp van uitmaakt. In het eerste geval zal de rechter zich wegens het doorgaans vrij grote beleidsvrijheid van het democratisch bestuur moeten beperken tot een marginale toetsing: enkel de kennelijke of klaarblijkelijke onevenredigheid van de belangenafweging ten opzichte van het beoogde doel die in de norm besloten ligt, mag door de rechter worden gesanctioneerd.

T.a.v. individuele beslissingen c.q. (bij de beoordelingen ervan) de toepassing van een norm in het concreet geval daarentegen, beschikt de rechter over meer beoordelingselementen om uit te maken of in casu de beperking en/of de sanctionering buiten verhouding staat tot hetgeen de burger verweten wordt resp. het beoogde doel.

In casu betreft het om een individuele beslissing en beschikt de rechter over een ruimere toetsingsvrijheid en dient na te gaan of de overheid niet tot een onredelijk besluit is gekomen.

In casu menen verzoekers dat – de uitstekende integratie van verzoekers - schoolgang van het kind - werkbereidheid en tewerkstelling in het verleden door verzoekers – legaal verblijf van quasi 5 jaar in België - afwezigheid van een diplomatieke Belgische post in Armenië - de ernstige medische situatie

van verzoekster - hun langdurige procedures in het Rijk conform punt 1.2. van de regularisatiecriteria - de beslissing van verwerende partij een manifeste inbreuk uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel. Derhalve is de bestreden beslissing manifest onredelijk en dient deze te worden vernietigd."

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. In dezelfde zin bepaalt artikel 62 van de Vreemdelingenwet dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de juridische en feitelijke redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Zo wordt vooreerst verwezen naar de toepasselijke rechtsgrond, artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en wordt vermeld dat de verblijfsaanvraag onontvankelijk werd verklaard omdat verzoekers geen buitengewone omstandigheden hebben aangetoond waarom ze de aanvraag niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Vervolgens wordt voor elk van de elementen aangehaald in de verblijfsaanvraag gemotiveerd waarom deze niet als buitengewone omstandigheden konden worden weerhouden. Verzoekers bespreken de verschillende motieven ook in hun middelen waardoor zij aantonen de juridische en feitelijke overwegingen te kennen.

Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654).

Verzoekers betwisten dat de motivering afdoende is. Zij menen dat de gemachtigde onvoldoende rekening heeft gehouden met hun concrete situatie en met de elementen die ze in hun verblijfsaanvraag hebben uiteengezet. Ze menen wel degelijk buitengewone omstandigheden te hebben aangetoond en wijzen er in dat opzicht op dat ze voldoen aan de criteria van de instructie van 19 juli 2009, waarvan zij menen dat de gemachtigde ze nog steeds toepast, en wijzen verder op de ernstige psychische problemen van eerste verzoekster die het haar onmogelijk maken te reizen. Verzoekers wijzen erop dat er in hun land van herkomst, Armenië, geen diplomatieke post is, zodat zij naar Rusland zouden moeten reizen om de verblijfsaanvraag in te dienen. Tenslotte stellen verzoekers dat het onevenredig zou zijn om hun verregaande integratie, zoals in hun verblijfsaanvraag aangetoond, niet als een buitengewone omstandigheid te beschouwen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Betreffende de aangevoerde schending van het evenredigheidsbeginsel als specifieke toepassing van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering en de beweerde schending van de zorgvuldigheidsplicht en van het evenredigheidsbeginsel moeten worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepaling, *in casu* artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat verzoekers eveneens geschonden achten.

Artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De Raad herinnert eraan dat voorgaande bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Zoals verzoekers aangeven, zijn buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In de bestreden beslissing wordt de aanvraag van verzoekers om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard omdat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen. De gemachtigde heeft met andere woorden geoordeeld dat verzoekers geen redenen aannemelijk hebben gemaakt waarom zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Deze beoordeling komt de Raad niet onredelijk voor, zoals *infra* wordt toegelicht.

Verzoekers stellen zich in hun verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voornamelijk te hebben gestoeld op punt 1.2 van de regularisatiecriteria van 19 juli 2009 en op het feit dat zij al verschillende regularisatieprocedures hebben doorlopen. Verzoekers menen omwille van hun lange procedures, het schoollopen van hun kinderen, tewerkstelling in het verleden en uitstekende integratie, hetgeen zij in hun verblijfsaanvraag gestaafd hadden, aan de criteria van deze instructies te voldoen. Verzoekers wijzen erop dat zowel het kabinet van mevrouw De Block, destijds bevoegd staatssecretaris, als de Dienst Vreemdelingenzaken herhaaldelijk publiekelijk bevestigd hebben dat de criteria van deze instructies, ondanks hun vernietiging door de Raad van State, nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Verzoekers menen dat de gemachtigde, met zijn loutere verwijzing naar het gegeven dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd, zonder nader te onderzoeken of verzoekers in aanmerking komen om te worden geregulariseerd “conform punt 1.2” en dit niettegenstaande de herhaaldelijke publieke bevestiging de criteria te zullen blijven toepassen, de bestreden beslissing onvolledig en onzorgvuldig heeft gemotiveerd, en daarmee de motiveringsplicht en het evenredigheidsbeginsel heeft miskend.

Vooreerst merkt de Raad op dat, waar verzoekers nog stellen dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde de vernietigde criteria van 19 juli 2009 nog steeds toepassen nu zij de duur van de asielprocedure als onvoldoende lang heeft gecatalogiseerd, dat in de bestreden beslissing geenszins wordt verwezen naar de duur van de asielprocedure van verzoekers of naar de duur van enige andere verblijfsprocedure die onvoldoende lang zou zijn voor een regularisatie, zodat dit onderdeel van het middel feitelijke grondslag mist.

In de bestreden beslissing wordt inderdaad gesteld dat de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd door de Raad van State en dat de criteria van deze instructie derhalve niet meer van toepassing zijn. De Raad wijst erop dat de Raad van State in zijn arrest nr. 198.769 van 9 december 2009, waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, heeft gesteld dat deze instructie vernietigd diende te worden omdat deze *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*. Hieruit volgt duidelijk dat er volgens de Raad van State eerst een uitspraak dient te worden gedaan over de ontvankelijkheidsvoorwaarden, zijnde de ingeroepen buitengewone omstandigheden alvorens over te gaan tot het onderzoek van de gegrondheid.

Waar verzoekers beweren te voldoen aan de criteria van de instructie, gaan zij er met hun betoog aan voorbij dat een vernietiging naar administratief recht impliceert dat het instrument met terugwerkende kracht (*ex tunc*) uit het rechtsverkeer wordt verwijderd zodanig dat het wordt geacht nooit te hebben bestaan. Bijgevolg is het geenszins mogelijk de toepassing van de vernietigde instructie te blijven aanvoeren, ook niet op grond van niet afdwingbare beleidslijnen of publieke verklaringen.

Het feit dat er een administratieve praktijk bestond waardoor verzoekers er mochten van uitgaan dat indien hun aanvraag voldeed aan de vooropgestelde criteria, dit inhield dat hun aanvraag ontvankelijk zou worden verklaard, was een praktijk *contra legem* gestoeld op instructies die door de vernietiging uit het rechtsverkeer werden verwijderd. In zoverre verzoekers met hun kritiek, namelijk dat de gemachtigde ingaat tegen zijn eigen publiekelijk bevestigde praktijk om de criteria van de instructies te blijven toepassen, een schending van het vertrouwensbeginsel aanvoeren, merkt de Raad op dat dit beginsel, dat inhoudt dat het bestuur moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen te kort worden gedaan welke de burger uit het bestuursoptreden put, niet meebrengt dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie (RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). In deze meent de Raad dat het wettigheidsbeginsel primeert op het vertrouwensbeginsel.

Bovendien mag niet uit het oog verloren worden dat het gegeven dat de bovenvermelde instructies vernietigd werden door de Raad van State, niet belet dat de overheid in het algemeen nader bepaalt door welke principes zij van plan is zich te zullen laten leiden bij de uitoefening van de haar door de wet toegekende appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvragen. Een dergelijke gedragslijn mag volgens de Raad van State evenwel niet het karakter aannemen van een strakke en absoluut bindende regel en mag geenszins verward worden met door verzoekers positief afdwingbare rechten. Deze aangekondigde gedragslijn kan evenmin het onderzoek van de ontvankelijkheid en dus van de buitengewone omstandigheden overbodig maken.

Verzoekers kunnen worden gevolgd waar zij stellen dat de gemachtigde geen aanvragen mag weigeren alleen omdat ze niet voldoen aan de criteria van de vernietigde instructie, en dat elke aanvraag op zijn waarde moet worden beoordeeld. Daarbij moeten echter buitengewone omstandigheden worden aangetoond, namelijk, zoals verzoekers zelf aangeven, waarom het bijzonder moeilijk is om de aanvraag in te dienen bij diplomatieke post bevoegd voor het land van herkomst. *In casu* heeft de gemachtigde dergelijke beoordeling gemaakt, en gesteld dat dergelijke buitengewone omstandigheden niet werden aangetoond.

De Raad wijst in die zin op de vaste rechtspraak van de Raad van State, die onder andere in het hierboven genoemde arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 het begrip *“buitengewone omstandigheden”* als volgt heeft toegelicht: *“dat als typische buitengewone omstandigheden onder meer konden worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of*

reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz; dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”.

Gelet op deze vaste rechtspraak van de Raad van State kon de gemachtigde in redelijkheid oordelen dat de aangehaalde elementen van integratie, waaronder ook het feit dat verzoekers sinds 2009 in België verblijven, verschillende procedures hebben doorlopen, in het bezit zijn geweest van een A-kaart, Nederlands hebben geleerd, werkwillig zijn, sociale banden hebben en verschillende integratiebewijzen voorleggen, geen buitengewone omstandigheden vormen in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. In tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden, geeft de gemachtigde in de bestreden beslissing wel degelijk aan waarom deze elementen niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden weerhouden, door namelijk onder verwijzing naar het arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 te stellen dat deze elementen de gegrondheid van de aanvraag betreffen.

Verzoekers wijzen verder op de scholing van hun kinderen en stellen dat het verlies van een schooljaar of academiejaar voor de kinderen en studenten een uitzonderlijke omstandigheid kan uitmaken. Zij menen dat de loutere motivering dat verzoekers niet aantonen dat voor hun kinderen in het land van herkomst geen scholing kan worden bekomen niet volstaat nu hun kinderen al *quasi* 5 jaar onafgebroken in België scholing volgen, en nu een plotse terugkeer naar het land van herkomst met een schoolachterstand van vijf jaar onherstelbare nefaste effecten op de normale ontwikkeling van het kind zou sorteren.

De Raad merkt in dat verband vooreerst op dat de kinderen, geboren in 1994 en 1996, op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen niet of bijna niet meer schoolplichtig waren. Bijgevolg is het niet onredelijk van de gemachtigde te oordelen dat verzoekers niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden, en dat het schoolgaan van de kinderen geen buitengewone omstandigheid vormt. De Raad van State heeft bovendien reeds meerdere malen geoordeeld dat het niet onredelijk is dat de gemachtigde beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt (RvS 14 maart 2006, nr. 156 325; RvS 4 juli 2002, nr. 108.862). De Raad wijst er verder op dat verzoekers noch in de verblijfsaanvraag, noch in het verzoekschrift aannemelijk hebben gemaakt dat de kinderen gespecialiseerd onderwijs behoeven of een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden zou zijn. Evenmin staven zij hun bewering dat een terugkeer naar het land van herkomst een “schoolachterstand van vijf jaar” zou impliceren, met nefaste gevolgen voor de ontwikkeling van de (meerderjarige) kinderen. Wat het verlies van een schooljaar betreft, merkt de Raad op dat de thans bestreden beslissing geen verwijderingsbeslissing met een bepaalde termijn inhoudt, zodat deze beslissing niet tot de onderbreking van het lopende schooljaar hoeft te leiden. Verzoekers kunnen zich bij het indienen van een eventuele nieuwe verblijfsaanvraag via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke post bevoegd voor het land van herkomst, dan ook zodanig organiseren dat het indienen van deze aanvraag niet leidt tot de onderbreking en het verlies van een schooljaar voor hun kinderen.

Verzoekers stellen in hun aanvraag te hebben gewezen op de ernstige psychische problemen van eerste verzoekster, waarvoor zij behandeld en opgevolgd wordt en die blijken uit het administratief dossier, en menen dat in het verleden herhaaldelijk in de rechtspraak werd bevestigd dat dergelijke problemen een buitengewone omstandigheid kunnen vormen. Verzoekers voeren aan dat de gemachtigde de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden door het medisch dossier van verzoekster of haar psychische en fysieke capaciteit om te reizen niet nader te analyseren. Dit is volgens verzoekers des te meer zo nu zich in hun land van herkomst geen Belgische diplomatieke post bevindt, zodat verzoekers eerst naar Armenië zou dienen te reizen en vervolgens naar Moskou of Sint-Petersburg om daar de aanvraag in te dienen, hetgeen eerste verzoeksters wankel medische toestand niet toelaat.

De Raad stelt vast dat verzoekers in hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet hebben gewezen op de psychische problemen van eerste verzoekster en op hun intentie om opnieuw een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in te dienen. Verzoekers hebben in hun aanvraag met name uiteengezet hoe zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst, namelijk Armenië, daar voortdurend zouden worden gediscrimineerd omwille van de psychische problemen van eerste verzoekster, en hebben dit betoog onderbouwd met allerlei rapporten aangaande de behandeling van geesteszieken in Armenië. De Raad stelt echter vast dat verzoekers daarentegen omtrent eerste verzoeksters beweerde onmogelijkheid om te reizen omwille van medische

redenen geen stavingsstukken hebben gevoegd bij de aanvraag, en omtrent de mogelijkheid van behandeling en opvolging van verzoeksters medische problemen enkel gefocust hebben op informatie aangaande de problematiek in Armenië, doch niets hebben aangevoerd omtrent de eventuele noodzakelijke medische opvolging in Rusland, die zou nodig zijn voor de duur van de reis naar Moskou.

In de bestreden beslissing heeft de gemachtigde geoordeeld dat de medische elementen aangehaald door verzoekers en de rapporten over geesteszieken in Armenië buiten de context van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vallen en in het kader van deze verblijfsaanvraag geen verder gevolg kunnen worden gegeven, nu de Vreemdelingenwet naast artikel 9bis een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening heeft voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Bijkomend stelt de gemachtigde dat het risico op het oplopen van een trauma bij terugkeer naar het herkomstland niet kon worden weerhouden nu dit niet is aangetoond wegens gebrek aan bewijzen. Met betrekking tot de afwezigheid van een Belgische diplomatieke post in Armenië heeft de gemachtigde geoordeeld dat verzoekers niet hebben aangetoond dat ze niet naar de diplomatieke post in Moskou zouden kunnen reizen.

Deze beoordeling komt de Raad niet onredelijk voor. Hoewel een ernstige ziekte wel degelijk een buitengewone omstandigheid kan vormen in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zoals bevestigd door de Raad van State in het hierboven geciteerde arrest nr. 198.769 van 9 december 2009, en dus een te stringent onderscheid tussen de procedure 9bis en 9ter van de Vreemdelingenwet niet op absolute wijze kan worden aangevoerd, dient de Raad *in casu* vast te stellen dat de gemachtigde zich niet louter heeft beperkt tot het verwijzen naar de twee bestaande procedures maar eveneens terecht heeft opgemerkt dat bij de aanvraag geen bewijzen voorlagen dat een eventuele terugkeer een trauma zal veroorzaken. Verzoekers hebben met hun betoog betreffende de medische zorg voor geesteszieken in Armenië, inderdaad niet aannemelijk gemaakt dat zij om deze dan wel om andere redenen niet naar Moskou zouden kunnen reizen om daar de aanvraag in te dienen. Een eenvoudige verwijzing naar het administratief dossier in de aanvraag volstaat in deze niet. Bovendien en ten overvloede heeft een groot deel van de info aangaande de psychische problematiek dat door verzoekers in de aanvraag werd opgenomen, betrekking op stigmatisering door de familie van het gezinslid dat lijdt aan een mentale ziekte, dermate zelfs dat bepaalde families hun psychisch ziek familielid weigeren thuis op te vangen of verborgen houden voor de samenleving. Het gezin van eerste verzoekster is echter geenszins ertoe gehouden een dergelijke attitude aan te nemen zodat dit in elk geval niet als een buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard.

In zoverre verzoekers aanvoeren dat het op grond van het zorgvuldigheidsbeginsel aan de gemachtigde toekwam om, in het kader van deze verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, het medisch dossier te analyseren van eerste verzoekster zoals samengesteld naar aanleiding van eerdere medische verblijfsaanvragen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, kan de Raad niet volgen. De Raad wijst erop dat het *in casu* in de eerste plaats toekwam aan verzoekers, die middels de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet om de verlening van een voordeel verzoeken, om aan te tonen dat zij aan de voorwaarden hiertoe voldoen. Zoals reeds vermeld heeft de aanvrager van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Nu verzoekers hebben nagelaten in hun verblijfsaanvraag te staven waarom de medische problemen van eerste verzoekster, en de beweerde problematische behandeling in Armenië, haar zouden beletten naar Rusland te reizen om daar de aanvraag in te dienen, kan niet aan de gemachtigde worden verweten dat hij haar medisch dossier op eigen initiatief nader diende te onderzoeken.

Waar verzoekers thans in het verzoekschrift nog uiteenzetten dat zij vooraleer zij een verblijfsaanvraag kunnen indienen eerst naar Armenië dienen te reizen en vervolgens naar Rusland, aangezien DHL geen originele stukken vanuit Armenië naar Moskou vervoert, en waar verzoekers nog wijzen op de onmogelijkheid voor hun zoon om een Armeens paspoort te verkrijgen, merkt de Raad op dat verzoekers hebben nagelaten deze elementen in hun verblijfsaanvraag aan te halen als buitengewone omstandigheden. Waar verzoekers in hun verzoekschrift immers een “*dat ten tiende*” en “*dat ten elfde*” lijken te citeren uit hun aanvraag, komt dit niet overeen met de aanvraag die eindigt bij “*dat ten negende*” waarin weliswaar wordt gewezen op de afwezigheid van de Belgische diplomatieke post, maar geenszins op het bijkomende element dat het voor hun minderjarige zoon zou onmogelijk zijn een

paspoort te bekomen en hij zou moeten terechtstaan voor desertie. Om de redenen die in voorgaande paragraaf werden uiteengezet, kan de gemachtigde thans niet dienstig worden verweten het zorgvuldigheidsbeginsel of de motiveringsplicht te hebben geschonden door met deze elementen geen rekening te hebben gehouden. Ten overvloede stelt de Raad bovendien vast dat voor de minderjarige zoon, net als voor de andere verzoekers, bij de aanvraag overigens een paspoort was gevoegd dat nog geldig was op het ogenblik van de bestreden beslissing.

Gelet op het voorgaande kon de gemachtigde in redelijkheid oordelen dat de door verzoekers aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoekers maken niet aannemelijk dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing niet uitging van een correcte feitenvinding of onzorgvuldig was bij de voorbereiding van de beslissing, of dat de beslissing niet afdoende werd gemotiveerd. Evenmin is er sprake van machtsoverschrijding nu het beoordelen van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet inderdaad aan verweerder toekomt en hij zijn appreciatiebevoegdheid niet heeft overschreden.

Een schending van artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel of van het evenredigheidsbeginsel, gelezen in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangenomen. Evenmin is machtsoverschrijding aangetoond.

Het eerste en tweede middel zijn ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de tweede, derde en vierde bestreden beslissing is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juli tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES